

74 mia. kr. mere på velfærd om året end i 2001 – 74 mia. kr. Vi har gennemført en kommunalreform, der sikrer kommuner og regioner et bæredygtigt grundlag for at levere en ordentlig velfærd til danskerne.

Heroverfor står Socialdemokraterne, der ikke vil være med til at fremtidssikre kommunerne. Socialdemokraternes løsning er at binde de offentligt ansatte på hænder og fødder og i øvrigt sende ministerielle udrykningshold efter de kommuner og regioner, der ikke makker ret.

Ja til investering i en god og gratis uddannelse – jeg er helt enig. Det er også derfor, vi har indført flere timer i dansk, matematik og historie, investeret i bedre undervisningslokaler og i 50.000 nye pc'er til folkeskolen. Derfor har vi gjort ungdomsuddannelserne mere fleksible og skaffet 10.000 ekstra praktikpladser, og derfor har vi givet universiteterne langt mere frihed og en professionel ledelse. Og vi kan gøre det endnu bedre. For vi investerer nu mere end nogen sinde før i uddannelse. Vi har afsat ikke mindre end 39 mia. kr. ekstra til forskning, udvikling og uddannelse frem til 2012.

Heroverfor står Socialdemokraterne, der påstår, at vi skærer ned på uddannelserne, samtidig med at de i deres seneste finanslovforslag ikke afsætter en eneste ekstra krone til handelskolerne, erhvervsskolerne, gymnasierne, til at uddanne lærere for, og der er heller ikke flere penge til universiteterne.

Ja til velfærd til alle – jeg er helt enig. Vi mener netop, at et samfund skal måles på, hvordan vi behandler de svageste og mest udsatte grupper. Derfor har vi bl.a. indført en behandlingsgaranti for narkomaner og alkoholikere og prioriteret kampen mod den negative sociale arv. Og vi kan gøre det endnu bedre. Socialministeren har netop fremsat et forslag om at anvende 600 mio. kr. til at afskaffe den ufrivillige hjemløshed.

Heroverfor står Socialdemokraterne, som tager penge fra de allersvageste grupper i samfundet for at finansiere deres såkaldte velfærdsretigheder. Og velfærden skal åbenbart også kun gælde for dem, der råber højest, for som den socialdemokratiske overborgmester i København, Ritt Bjerregaard, sagde, da hun mødte kritik fra de udviklingshæmmede, og jeg citerer:

»I er lidt for sent på den i forhold til de andre demonstrationer. Vi er færdige med budgetforliget.«

Med andre ord: Ingen demonstrationer, ingen penge.

I Venstre mener vi, at et velfærdssamfund skal værne om dem, der ikke selv kan råbe op. Og den offentlige velfærd skal ikke alene gælde for alle danskere, den skal også indrettes efter alle danskere. Offentlig velfærd er både gode tilbud og gode valgmuligheder. Derfor har vi indført frit valg på en lang række områder, så folk kan vælge den løsning, der passer dem bedst. Mennesker er forskellige, det skal løsningerne også være.

Vi skal ikke tro, at alting er tilrettelagt ideelt i dag. Vi skal også turde stille os selv og hinanden det spørgsmål, om vi ikke kan gøre det endnu bedre. Og vi narrer os selv og danskerne, hvis vi kun tror, at det handler om flere penge. Flere penge er ikke nødvendigvis lig med mere kvalitet, og de samme penge er ikke et udtryk for en forringelse. Nogle sygehuse behandler to kræftpatienter i timen pr. scanner, og andre sygehuse behandler fire kræftpatienter i timen med samme slags scanner. Er det udtryk for en forringelse, når et sygehus får dobbelt så meget ud af pengene som et andet? Naturligvis ikke, for som overlæge ved Vejle Sygehus, Thomas Skjødt, sagde:

»Den helt store misforståelse er, at det skulle være dyrere at gøre tingene rigtigt og hurtigt. Man sparer penge.«

Når nogle hævder, at den eneste måde at få bedre service på er ved at bruge flere penge, er det derfor udtryk for en fastlåst og umoderne måde at tænke på. Det viser den offentlige sektors foregangsmænd og -kvinder os gang på gang. Deres kreativitet og indsigt skal hædres ved at blive udbredt til andre, der kan få gavn af de gode løsninger.

I forbindelse med sidste års åbningsdebat beskrev jeg, hvordan Socialdemokraterne fører pendulpolitik. Bedst som man har indstillet sit syn på, at Socialdemokraterne er herovre, er de vupti på den modsatte side. Da vi nåede afslutningsdebatten, var Socialdemokraterne helt holdt op med at komme med politiske forslag. Nu var parolen: Vent og se!

Ved indgangen til dette folketingsår har Socialdemokraterne endnu en gang revideret deres strategi. Denne gang satses der på hemmeligheden som politisk våben. Det så vi bl.a., da Socialdemokraterne mødte op til førstebehandlingen af finansloven her i Folketingssalen uden et forslag til finanslov. Det var hemmeligt. Hvorfor? Vi ved det ikke. Årsagen er nemlig også en meget velbevaret socialdemokratisk hemmelighed. Men til gengæld ved vi, at det socialdemokrati-